Raamplan 2001

Het Raamplan 2001 is onlangs verschenen. Een knappe prestatie, die in ruim twee jaar is uitgevoerd. Knap, omdat er ongetwijfeld veel knopen moesten worden doorgemaakt. Zo zijn alle reacties vanuit de disciplines op Raamplan 1994 doorgenomen. En wie wel eens zo'n reactie gezien heeft, weet dat er dan veel keuzes gemaakt moeten worden om met een dun boekje te kunnen eindigen. Het Raamplan 2001 is ook voorgelegd aan alle vervolgopleidingen. Ook hun reacties zijn verwerkt. Een goede actie van de commissie om de afstemming tussen basisarts- en vervolgopleidingen in het continuüm te verbeteren. Dat past goed bij de activiteiten van de projectgroep die zich met het continuüm bezighoudt. Nu is het woord aan de onderzoekers om na te gaan of de curricula voldoen aan het nieuwe Raamplan. Bij het vorige Raamplan is er nogal wat onderzoek gedaan waaruit bleek dat praktijk en Raamplan niet overeenkwamen. Uit de tekst van het nieuwe Raamplan wordt mij niet duidelijk of deze onderzoeksresultaten zijn meegenomen. Dat is natuurlijk ook moeilijk, want wat moet je dan bijstellen, het curriculum of het Raamplan? De waarheid zal wel ergens in het midden liggen.

Naast alle lof voor dit Raamplan heb ik een klein puntje van kritiek over de lay-out van hoofdstuk 5. Het had overzichtelijker gekund.

Voor het volgende Raamplan heb ik alvast enkele toevoegingen: "De arts beschikt over kennis van en inzicht in de

cognitieve processen die met leren en onthouden te maken hebben". "De arts is in staat om te kijken en te luisteren naar hen die van haar iets willen leren". "De arts is in staat om onderwijs te ontwikkelen en te geven". Zo kan ik nog wel even doorgaan. Waarom deze toevoegingen? Eigenlijk is het in de praktijk zo dat alle artsen onderwijs geven. We weten inmiddels ook dat we niet allemaal natuurtalenten zijn. Er is dus voldoende reden om onderwijsdeskundigheid in de opleiding een plaats te geven. Natuurlijk kun je dit uitstellen tot de vervolgopleiding. Een reden om er in de basisopleiding op zijn minst een begin mee te maken, is dat we in de huidige curricula studenten benaderen als volwassenen. We hebben (of krijgen) in alle acht faculteiten studentgecentreerd onderwijs. Bij de benadering als volwassene past dat studenten weten wat de achtergronden en redenen van de opbouw en vormgeving van hun onderwijs zijn. Van hieruit naar de in het bovenstaande toegevoegde eindtermen lijkt mij een kleine stap. Een bijkomend voordeel is dat de studenten dan nog beter kunnen meedenken over onderwijs en het onderwijs kritisch kunnen evalueren. Omdat de enige groep die het hele curriculum echt kent, de studenten zijn, hebben wij hen hard nodig bij alle verbeteringen die wij invoeren. Het lijkt mij een uitdaging om deze stap te zetten in onze curricula nog voordat het volgende Raamplan uitkomt.

Albert Scherpbier